sm.a-bg.net

• Свободата е неделима – каквото и да отсечеш от нея, я убиваш. – М. Бакунин

цена 0,50 лв

София • декември 2013 • брой 12 (279) • година XXIII • 12 страници

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Оглупителната система 4

Днешното училище напълно отговаря на критериите за успешна фабрика за тъпанари.

Кому е нужен нов обществен договор? 5

Що за договор е това да натовариш някого да товари теб?

Държавозависими 6

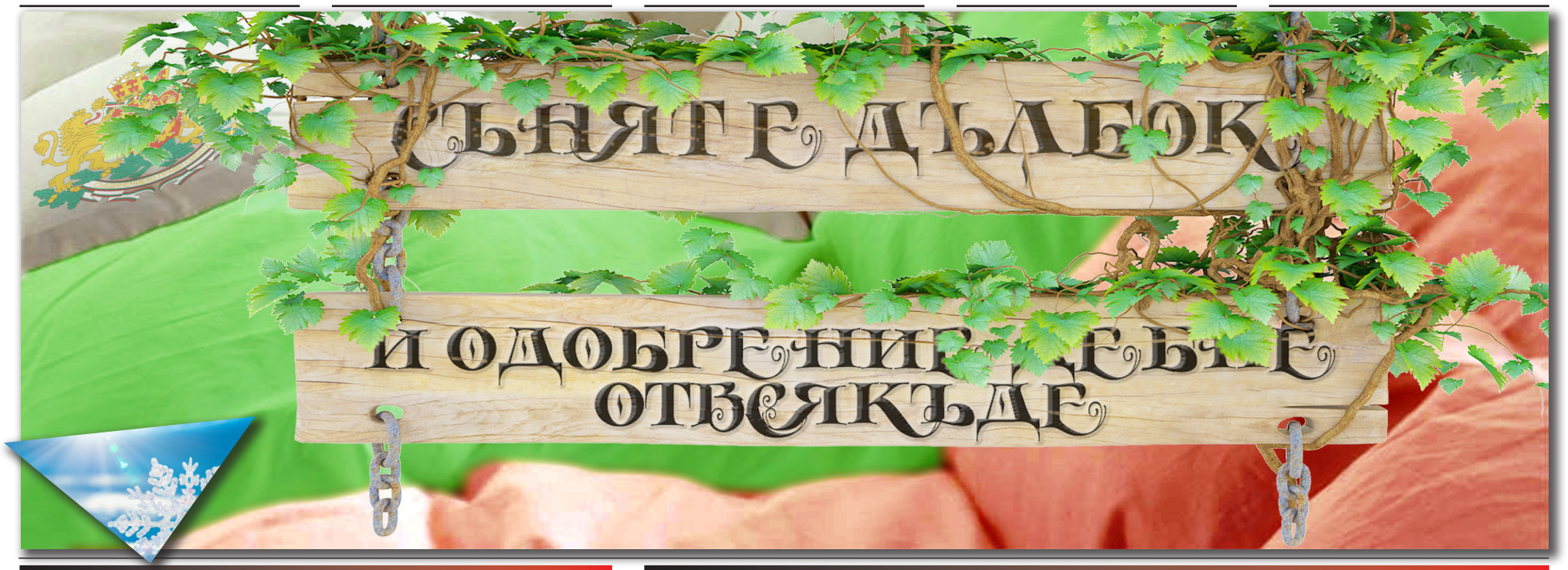
От държавата имат кяр само държавниците – поданиците са винаги обречени да живеят от подаяния.

Вързалите се за интернет останаха вързани 7

Какво стана с „втората Гутенбергова революция“?

Терминология или нещо повече 7

За да пробуташ лъжата за истина, не е задължително да криеш истината. Можеш да я маскираш.

СЪНЯТ Е ДЪЛБОК И ОДОБРЕНИЕ ДЕБНЕ ОТВСЯКЪДЕ

Година 2013 – случки с последици и кратки прогнози

Още една година отива в миналото, в историята на света, в житейските спомени. За едни този обратен брояч отмерва приближаването към небитието, за други – поне на теория – стъпки напред към надежди за щастие. Трети, малцина от цялото човечество, гребат с пълни шепи благини, гребат, грабейки, вгорчават съществуването на всички останали.

Основните събития, които се случиха през 2013 г., които или представляват симптоми на вече набрали инерция процеси, или ще породят дълготрайни последици, не са много. Обобщено, изглеждат така:

- Индия изстреля сонда за изучаване на Марс; това ще рече, че световното лидерство все по-категорично се измества от Европа и Северна Америка към Азия, Близкия и Далечния Изток. Предстои изостряне на геополитическата конкуренция в нейния технологичен авангард, космонавтиката.
- Гражданската война в Сирия, сблъсък както вътрешен, така и подклаждан от външни сили, беше станал фонов декор в дъното на сцената, безинтересен за „световната общественост“. До момента на „скандала“ с употреба на химически оръжия – и досега неясно точно чие деяние. Великите сили тутакси намериха това за „възмутително“: нарушаване на изключителния им монопол за използване на душегубки с масово поразяване. Веднага щом правителството на Сирия се съгласи да „постави под контрола на международни наблюдатели химическия си арсенал“, това се отчете като „победа“ и „умиротворяване“. В Сирия могат да продължават да се маризят с конвенционални средства. Хардуерът и консумативите за това ще се осигури от производителите на оръжия със седалища в Русия, Китай, САЩ, Франция – и те го осигуряват; индустрията работи, търговията се върти – обикновен бизнес, от икономическа гледна точка даже здравословен. Логиката на капитализма и държавността в действие.

» » » продължава на страница 3

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Протестът в огледалния свят

Студентската окупация приключи с очакваното от мнозина позорно поражение. Окупаторите отричат този факт, но е трудно да намерим по-подходяща дума, описваща ситуация, в която прекратяваш определени действия без да си постигнал единствената си заявена цел. В този аспект студентската окупация напомня на редица други протестни движения по света. Движението „Окупирай Уолстрийт“ не постигна целите си и е на път да се разпадне, гръцките протести продължават с променлив интензитет, без да повлияят на политиката на „затягане на коланите“, наложена от ЕС и възприета от абсурдната (на пръв поглед) коалиция между

» » » продължава на страница 3

СРЕЩА С РЕАЛНОСТТА

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕШНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

„На изток спи един гигант, не го будете!"

Приписват тези думи на Наполеон. По-важно от това, кой ги е казал, е несъмненото пробуждане на гиганта с всички произтичащи от него последици за „глобалната" перспектива... В началото седмо десетилетие **от победата на селската война** в „Поднебесната Империя" през 1949 г., ръководена от бившия анархист и сетнешен марксист и вожд на китайската компартия (ККП) Мао Цзе Дун, международното и вътрешното положение на така наречената Китайска Народна Република (КНР) **се характеризира с излизането ѝ на второ място в света по брутен вътрешен продукт (БВП) след САЩ и със застрашително умножаващи се класови конфликти вътре в нея**. Поотделно всеки един от тези два процеса е в състояние да разруши относителното равновесие и да промени международната и социална структура на нашия свят. **Мисля че тяхната „конвергенция" ще бъде пролог към Световната Социална Революция (ССР).**

Предистория

През XX век Китай предоставя на вниманието на историци и социолози още една държавнокапиталистическа модификация на закъснелите буржоазни революции от рода на руската от 1917-1921 г. (За определяне характера на една революция следва да се съди не по това, което мислят за нея привържениците или враговете ѝ, а по социално-икономическите и политическите резултати.)

В първия етап, Китайската революция, която начева през 1911 г. със Сун Ят Сен, е класически опит за трансформация на една феодална абсолютна монархия в буржоазна република. Сун е неин идеолог и в началото и края на една 14-годишна агония на буржоазната ѝ фаза – неин президент. Затова с основание го наричат „Баща на китайската революция и нация". Идеите му са странна смесица от национализъм, „социализъм" и демократизъм. За неговата политическа линия можем да съдим по приятелите му. В страната той е вожд на националистите, за чието наследство ще претендират и маоистите, а навън Сун Ят Сен ще получи подкрепата най-напред на Япония, след това на Британската империя и по-късно на САЩ и на сталиновия СССР, чиито имперски интереси спрямо Китай са взаимно изключващи се.

Първата нелегална организация, която той оглавява, е основаната през 1905 г. в Япония „Съюзна Лига". Нейната програма включва три централни лозунга:

1) Национализъм (премахването властта на манджурската династия на Цин и обединението на Китай).

2) Народовластие (създаване на парламентарна демокрация) и

3) От само себе си се подразбира – „народно благоденствие".

От прокламираните цели, само обединението на Китай ще бъде осъществено с „кръв и желязо" от председателя на ККП Мао Цзе Дун след победата през 1949 г.

С едно въстание, подкрепено от „прогресивното офицерство", Сун Ят Сен взема властта за няколко месеца в края на 1911 г., но е принуден да я отстъпи на генерал Юан Шикай, милитарист, реакционер и конституционен монархист, ползващ се с мощната подкрепа на старата китайска бюрокрация и армия. На 1 януари 1912 г. той провъзгласява Китайската република и последната династия на поднебесната империя пада от ръката на свой.

В същата 1912 г. Сун Ят Сен основава партията Гоминдан, в чието ръководство привлича младия офицер и сподвижник от „Лигата" – Чан Кай Шек, който ще стане негов военен съветник, „младши брат" и бъдещ наследник след смъртта му. Когато на един от следващите завои на революцията „Бащата на китайската революция" се озовава отново в президентското кресло, той ще делегира през 1923 г. своя „младши брат" в Москва, за да уговори нейната финансова и военна подкрепа, както и създаването на Обединен фронт с ККП – основана две години преди това, през 1921 г., от една дузина китайци и толкова емисари на Кремъл. В СССР, без да е членувал в някоя компартия, Чан Кай Шек става „почтен член на Изпълкома" на Коминтерна, а Сталин изпраща в Китай своите военни специалисти, начело с бъдещия маршал Блюхер, ликвидиран по време на последния от големите Московски процеси (1936-1939 г.) като... „японски шпионин", и голяма група политически съветници, ръководена от болшевишкия дипломат и агент на Коминтерна Грузенберг-"Бородин", на свой ред разстрелян през 1951 г. като... „космополит".

След кончината на Сун Ят Сен, в Кантон, където е установена столицата на „революционерите", започва безпардонна борба за наследството на осиротялата власт. Възползвайки се от връзките си в армията и поста на началник на създадената по заповед на Сталин школа за командни кадри, Чан Кай Шек разчиства най-напред сметките с конкурентите-"сратници". След това, с преврата от 12 април 1927 г., той концентрира в ръцете си всички важни постове: председател на Гоминдана, главнокомандващ армията и президент на републиката. След укрепването на абсолютната си власт, Чан Кай Шек се разправя кърваво и със „съюзниците" си от ККП, с което се поставя началото на една продължила 22 години кървава гражданска (всъщност селска) война, завършила с победата на Мао.

На раждането на новия Китай с нежелание ще акушира Йосиф Джугашвили Сталин, който предпочита аборта пред победата на маоистката революция. Още през първата половина на 20-те години на XX век, Сталин основава политиката си спрямо Китай върху идеята, че революцията е „чисто" буржоазна и ще бъде дело на „блока на четирите китайски класи", ръководен от националната буржоазия. Той принуждава ККП да признае безусловно „ръководната роля на Гоминдана" и тази на Чан Кай Шек – като национален лидер и герой. После заставя ръководителите на китайската компартия да избягват всякакви социални конфликти, включително исканията на селяните за земя, и накрая, през 1927 г. – да разоръжат работниците от градовете, с което се улесняват клането на десетки хиляди техни активисти от Чан Кай Шек. Троцки е считал, че тази сталинска политика е продиктувана от страх да не се наруши статуквото и да не се „предизвикат ударите на империалистите върху СССР – отечеството на световния пролетариат".

В унисон с политиката на Кремъл от 1925-1927 г., след края на Втората световна война, Сталин отново е за колаборация с „патриотичната буржоазия" и съставяне на коалиционно правителство на Гоминдана с участието на министри от ККП. Такава е и линията на САЩ. Всъщност, единодушието е постигнато в Ялта, където през 1945 г. се извършва преразпределянето на следвоенния свят. Рузвелт и Сталин се договарят за признаване „законността" на режима на Чан Кай Шек. Заедно, двамата подтикват Мао към преговори с Чан за включване на завладените от него територии в състава на „единен Китай" и за участие на ККП в правителството, под ръководството на Гоминдана. В съгласие със САЩ, Сталин изисква от Мао да „освободи в срок от една седмица заетите от неговата Народна армия големи градове в Северен Китай".

Главнокомандващият съветските войски в Далечния Изток заявява пред Пън Чжен, пълномощник на ККП: „Ако вие не си отидете, ние ще ви заставим да го сторите с танковете". Китаецът избухва: „Армията на едната компартия изпраща танковете си срещу армията на другата. Такова нещо не е бивало!" (Цитирано по книгата на Филип Шорт „Мао Цзе Дун", „Издателство АСТ", Москва, 2001, стр. 362) След по-малко от две десетилетия, наследниците на Сталин ще изгорят с лазери хиляди китайски войници и светът ще се изправи пред опасността от голяма война между двата „комунистически" мамута.

Въпреки натиска, Мао нито ще се вслуша в „съветите", нито ще се поддаде на заплахите и избухналата с нова сила „гражданска" война ще завърши на 1 октомври 1949 г. с прокламирането на площад Тянанмън в Пекин на Китайската народна република (КНР), последвано от установяването на диктатурата на ККП и одържавяването на китайската икономика.

Така се финализира китайският вариант от серията държавнокапиталистически революции и се поставя началото на държавните отношения и борби между диктатурите в Пекин и Москва, на които е нахлузена маската на идейна конфронтация между догматизма и ревизионизма.

В десетилетията, последвали победата на Мао, тези отношения преминават през три етапа:

1) Китай се бори и отхвърля колониалната зависимост от Москва, която Сталин и наследниците му в Кремъл налагат на сателитите си в „Лагера на мира и социализма".

2) Китай се стреми към равноправие със СССР в „Лагера и в международното работническо и комунистическо движение".

3) Китай иска да поеме ръководната и доминираща роля в тях.

Тези фази се определят от ръста на китайската икономическа и военна мощ и отразяват национализма и развитието на Китай от полуколония в началото до империалистическа сила в края с апетити и стремежи към регионално и световно господство в перспектива.

Империалистическите противоречия между Москва и Пекин довеждат до разпад на Лагера и до ескалиращи идеологически, икономически, политически и военни конфликти. Тези враждебни съветско-китайски отношения предопределят новата далекоизточна политическа ориентация на Запада и най-вече на САЩ. Те целят привличането на заплашения от „съветския" империализъм Китай за своята глобална стратегия против основния конкурент, съперник и заплаха в момента срещу „свободния свят" и „националните интереси на САЩ". Това не става изведнъж и гладко, а е съпътствано от конфликти, охлаждания и сближавания, които през 60-те и особено 70-те години на XX век се увенчават с образуването на общ фронт срещу „Империята на злото", който ще се превърне в една от основните причини за капитулацията и краха ѝ в края на 80-те и началото на 90-те години.

Ако не забягваме напред и потърсим причините за необяснимата на пръв поглед политика на Сталин спрямо китайската компартия през втората четвърт на XX век (1925-1949 г.), ще открием, че той се е страхувал от невъзможността на своя контрол над един 600-милионен болшевишки Китай, в чието лице СССР би получил в перспектива един империалистически конкурент, по-страшен от победените Германия и Япония взети заедно. Борбите на китайските „догматици" срещу руските „ревизионисти" и тежките погранични „инциденти" между Китай и СССР през 60-те години потвърждават основателността на сталиновите страхове.

За да се освободи от тази заплаха, още в началото, през следващата 1950 г., Сталин нарежда на своя севернокорейски агент Ким Ир Сен да нахлуе в Южна Корея. В отговор, американската армия прави десант в северната част на полуострова, затваря в „чувал" войските на Пхенян, разбива ги и стига до китайската граница. Тогава, с обещания за съвместни действия срещу американския империализъм, Сталин въвлича Китай в Корейската война. След това, вместо съучастие, СССР се задоволява с протести в ООН и задкулисни преговори със САЩ. Войната продължава още три години и струва на китайската армия „само" два и половина милиона трупа. Нещо, което Мао и колегите му не са склонни да забравят... •

(следва)

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Протестът в огледалния свят

» » » продължава от страница 1

ПАСОК и Нова демокрация, „Възмутените“ в Испания не успяват да прекратят нарастващата загуба на социални придобивки в страната. По същия начин нито едно от изброените движения не успява да забави нарастващата концентрация на едър капитал сред финансово-корпоративния световен „елит“.

На първо място е болезнено очевидно, че местните окупиращи нямат системни искания, т. е. промяната, за която те се „борят“ включва само смяна на играчите на политическата сцена. Протестиращите нямат никакво отношение към същността на политическата система и дори през ум не им минава да поставят под въпрос икономическото статукво в България. В този смисъл не е изненадващо, че в България окупираме университети, а не финансови институции. Това е нормално, при положение че нашите протестиращи нямат никакви заявени претенции към капиталистическата форма на производствени и финансови взаимоотношения за разлика от движението „Окупирай Уолстрийт“, върху чиято символика паразитират.

Втора и основна разлика е една обща нагласа на протеста, едно поведение, което може да бъде определено единствено като елитаристко. Отдавна е очевидно, че протестиращите възприемат себе си като авангард на българското „гражданско общество“, който е призван да оглави нацията по пътя на някакъв въображаем икономически възход. Докато патосът на „Окупирай“ се въплъщава в лозунга „Ние сме 99-те %“, който от една страна апелира към голямото мнозинство американци за подкрепа, от друга призовава за пряка демокрация и от трета изисква преразпределение на икономическите ресурси по по-равноправен начин, у нас се наблюдава чисто болшевишки авангардизъм, който изкристализира в лозунги като „Това е протест на българското качество срещу българското количество“, „Малобройните срещу малоумните“ и подобни мракобесни изстъпления. Върхът представлява текстът на Манол Глишев, който обяснява, че протестите са малобройни защото „народът е масово тъп“, „дъртите, грозните, глупавите и злобните са повече от нормалните“, „после – може би малко повече късмет с Реформаторския блок, но ще видим“, „тепърва се налага нормалните да се научат да налагат себе си над останалата, дебилна част от обществото“ и т. н. В този контекст не е учудваща слабата обществена подкрепа за протестите – протестиращите сами се позиционират по начин, който прави невъзможна всякаква масова подкрепа. Нормално – „тъпите, дебилните, грозните, злобните, малоумните, нискокачествените“ не горят от желание да подкрепят „красивите, младите, бъдещето на нацията, малобройните“, които ги наричат така.

Трета основна разлика е, че родните протести са подчертано десни. Издигат се искания за „автентичен капитализъм“, „честна конкуренция“, „правова държава“ и др. Дори и някой да опита да оспори горното, като посочи, че тези искания са преекспонирани от медиите, ще посочим, че деснеенето на протестите става очевидно, като вземем предвид кои са хората, които активно подкрепят протестите и окупацията и кои са поканените от окупаторите гост-лектори в окупираната 272-ра аудитория в СУ. Сред поканените лектори личат имената на хора като Калин Янакиев (член на висшия съвет на ДСБ), Иван Бедров (крайно десен журналист), бившия посланик на САЩ в България Джеймс Пардю и неколцина членове на философския факултет, които по съвместителство членуват и в дясната неправителствена организация „Център за либерални стратегии“, за чието финансиране в медиите се написа вече предостатъчно. „Окупирай Уолстрийт“ искат прекратяването (или в някои случаи поне сериозната ревизия) на капитализма, местните окупиращи искат „автентичен капитализъм“. „Окупирай“ канят Чомски, Крис Хеджис и Нейоми Улф, а тук каним Янакиев, Бедров и Пардю. „Окупирай“ призовават за пряка демокрация на принципа на паралелно функциониращи асамблеи, у нас искат „морал в политиката“. Разликата е повече от очевидна... На фона на тези факти си позволявам да не се съглася с някои анархистки настроени приятели, които наричат днешните протести „реформистки“. Като реформистки действително могат да бъдат окачествявани много от проявите на движения като „Окупирай“ и европейските му аналози, но ако трябва да етикетираме местните протести, то единствената подходяща дума е „реакционен“.

На този фон провалът на местните протести изглежда предизвестен. Една елитаристка и малобройна група хора трудно може да увлече след себе си голямото мнозинство, което живее на ръба на мизерията и е далеч по-заинтересовано от социално-икономическите аспекти на битието си, отколкото от метафизични щения за „Нов морал в политиката“. В този смисъл липсата на социален аспект на протеста по необходимост го маргинализира. Освен това, десните искания и убеждения на мнозинството протестиращи вече трудно намират резонанс сред популацията на най-бедната държава в Европа, въпреки многогодишната пропаганда. Тук идва и третата причина за прова-

» » » продължава на страница 4

СЪНЯТ Е ДЪЛБОК И ОДОБРЕНИЕ ДЕБНЕ ОТВСЯКЪДЕ

Година 2013 – случки с последици и кратки прогнози

» » » продължава от страница 1

- Европейският бюджет за следващите 7 години за първи път е рестриктивен. Еврокрацията расте и лакомее. Европарламентът води преговори с правителствата на страните членки. Всяка една от тях отглежда в себе си контингент местна безработица и частична временна заетост, с което мотивира недоволството от приждане на чужденци на арената на „пазара на труда“, този съвременен Колизеум, в който днешните гладиатори се бият помежду си за парчета хляб, цивилизовано употребявайки зъби и нокти вместо мечове и копия. Изскачащите от зоната на зрелището борци биват връщани обратно с полицейски палки, сълзотворен газ и гумени куршуми. Прогноза: пукнатините в Евросъюза стават по-дълбоки и по-широки. При все че глобалистичният модел няма да пострада, просто се превръща в клуб на платежоспособните, за бедняци и бежанци – териториално закрепостяване или трюм на каналджийски кораб, в който да се удавят току пред брега на (измамната) надежда.
- И пак технологично събитие – млад американски либертарианец Коди Уилсън произведе на домашен тримерен принтер сравнително годно за употреба оръжие от пластмаса. В началото на ноември компанията *Solid Concepts* възпроизведе съвсем истински пистолет от метал, пак по технологията на обемния печат. Значението е, че се появява пробив в монопола на държавата над средства за упражняване на насилие, макар че обемните принтери имат далеч повече мирни приложения, способни да променят света до неузнаваемост. Но, за съжаление, посяга се преди всичко към създаване на оръжия поради нуждата от самоотбрана. Същото ще стане повод за по-жесток контрол над тази технология, с което ще бъде кастриран целият ѝ потенциал да опрости производствените и разпределителни вериги, да даде повече свобода на индивидите, да им прокара пътища към нови форми на социално взаимодействие. Само че портата пред тези пътища ще остане заключена с веригите на конкурентната икономика и катинара на държавността.

Прогнозата е, че и тази година имаме минимална вероятност всред „гражданското общество“ да настъпи проясняване на съзнанието.

От глобалното към локалното:

- В България, 2013 г. ще остане като година на протести – с още в началото смазана в тях спонтанност и социалност. Навигаторите, винаги сенчести, макар и част от тях добре известни, без особени усилия насочиха недоволството в коловоза на политическата надпревара за власт – и хората се завъртяха в кръговото трасе на протестодрума. Уж радикални, но в рамките на същата система, от която са недоволни.
- Второто значимо събитие на годината е „Бежанската криза“, в чиято водна баня къкрят новите политически формации в тази наша страна – неприкрито националсоциалистически. Увехналият рейтинг на партия „Юруш“ (заради мълчаливата подкрепа на правителство, в което участва партията „Трафик за пара и келепир“) пак тръгна нагоре, как да не се зачудиш дали данданията не е активно мероприятие в полза на „Юруш“?
- Под тупурдията на „стачки“ и „окупации“ гладко минават нови закони, включително и бюджетът за 2014 – бюджет на мизерията и засилването на ченгеджийския контрол над гражданите и над неприятелския към правителството бизнес. Въпреки бурната повърхност, дълбинните слоеве все едно са замръзнали, този парламентарен състав здраво държи мандата и ще си тръгне само когато неговите корпоративни клиенти-кукловоди решат, че е изпълнил поставените му задачи. Даже и правителството на Орешарски да падне, ще бъде заместено с нов бушон, защото имената на министрите нямат никакво значение, те са просто изпълнители на поръчки.

Прогнозата е, че и тази година имаме минимална вероятност всред „гражданското общество“ да настъпи проясняване на съзнанието. Палячовщината по жълтите плочки не ще спре, преминаване към самоорганизирана съпротива и самоуправление на ниво-то обикновени житейски проблеми се отлага, понеже „силите на промяната“ на дело ламтят за козметика и реванш, на улицата им противостоят докарвани с автобуси статисти. Пасивността в обществото преобладава. До немалка степен тя се дължи на страх и на насадена объркаността на понятията в главите – последното не пречи на „активните“ да подскачат и скандират, но повечето хора усещат противоречията и съвсем нормално блокират. Тъкмо последното е целта на мероприятията на *народната власт* (разбира се, че е *народна*, щом непрекъснато говори за народа като за *суверен*, а себе си определя като „слуги народни“).

Накрая ще отбележим, че много бихме се радвали да сме метеоролози, тоест да сгрешим в последната си прогноза.

Надали. •

СМ

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Протестът в огледалния свят

» » » продължава от страница 3

ла – все повече хора са наясно с целите и методите на действие на неолибералните „мозъчни тръстове“ и НПО и проявяват открито недоверие и скептицизъм към тяхната пропаганда, а връзките на местните окупиращи с такива организации стават все по-трудни за отричане. В този контекст има един положителен аспект от протестите – изглежда, че дясната пропаганда осъществявана от всички медии и безброй НПО в България от 24 години насам вече среща своя предел. Макар пропагандата да е по-силна от всякога, бедността и мизерията изглеждат да започват да служат като естествен щит срещу нея и народът сякаш е все по-малко склонен да участва в постановки от тип 1990 и 1997 г. Пътят от мизерията до истинския революционен потенциал разбира се е дълъг и ни предстои много работа, докато го извървим, но провалът на десните талибани, т. нар. „бъдеще на нацията“ показва, че може би за първи път от четвърт век насам сме застанали в началото му.

Описахме накратко основните идеологически и поведенчески разлики между международните протестни движения и местните им епигони. Видяхме, че протестите в България напомнят на криво огледало, в което са отразени световните тенденции – огледало, което разменя ляво и дясно, прогресивно и реакционно, егалитарно и авангардно. Най-трудната и амбициозна част от този анализ по необходимост трябва да зададе въпроса „защо“. Защо у нас живеем в огледален свят на разменени ценности, сбъркани идеи и противоположни тенденции? Защо българските „интелектуалци“ са почти изключително десни, докато на запад е обратното? Защо у нас младото градско население припознава дясно-консервативни партии като прогресивни сили, докато в същото време голяма част от техните връстници по света подлагат под съмнение самата политическа система?

Ще опишем накратко основните причини, които по наше мнение водят до това незавидно състояние на нещата.

Първо и най-важно, България е особена държава в смисъл, че е управлявана дълго време от една болшевишка партия, която изземва с насилие монопола върху левите идеи, символика и реторика и се кичи с тях, докато същевременно управлява с железен юмрук в полза на една малобройна партократична прослойка. Неизбежната социална реакция за съжаление се обръща и срещу левите идеи сами по себе си. В този смисъл, у нас левите идеи продължават да се асоциират с ретроградна тоталитарна властова система. Причините за това са известни на психолозите отдавна. Хората рядко имат времето и енергията да разсъждават логически, когато им се налага да решават ежедневни проблеми. Така например думата „равенство“ активира понятието „социализъм“, което на свой ред активира понятия като „БКП“, „връзкарство“, „концентрационни лагери“, „цензура“ и др. От друга страна понятието „равенство“ едва ли ще провокира същите асоциации у някой швейцарец, например, който има друг жизнен опит и който не е бил подложен на болшевишки терор. По този начин виждаме как в България левите идеи са трайно асоциирани с ретроградно-авторитарни режими и партии и тези асоциативни връзки е много трудно да бъдат разчупени. Тук следва да се отбележи, че този проблем не е специфично нашенски. Американската пропаганда от 50-те години на миналия век съзнателно се опитва да насади същия отрицателно зареден образ на левите идеи и движения като систематично ги асоциира с болшевишката диктатура в СССР и други страни от подобен тип. По думите на Ноам Чомски: „Двете най-големи пропагандни машини полагаха в продължение на десетки години систематични усилия да асоциират левите идеи с болшевишкия режим в Съветския Съюз. Съветите го правеха с цел да легитимират своята диктатура, като несъстоятелно я обвържат с позитивния образ на левите движения от 19-ти и 20-ти век, а Съединените Щати целяха да подронят престижа на левите идеологии като ги асоциират с антихуманната съветска диктатура. За американците беше много трудно да не се поддадат на влиянието на тези две най-мощни пропагандни машини в света, които действаха едновременно по един и същи начин и с една и съща цел“. Виждаме обаче, че докато в Щатите изглежда, че все повече и повече хора започват да преодоляват тези наслагвания и да осъзнават че болшевизмът в СССР е представлявал просто държавен капитализъм от авторитарен тип, който няма нищо общо с идеите на анархокомунизма така, както са формулирани от хора като Прудон, Кропоткин, Бакунин, Малатеста и други, то у нас положението изглежда по-тежко от всякога. Не твърдим, че мнозинството от американците са излезли от пропагандната рамка, нито дори, че това важи за мнозинството от движението „Окупирай“. Тенденцията обаче е налице. Разбира се, трябва да сме наясно, че американците и европейците са в много по-изгодна позиция от нашата. Едно е да имаш мощна пропагандна машина, която в продължение на десетилетия трови общественото съзнание, съвсем друго е да си живял в продължение на десетилетия под болшевишки ботуш... •

Светослав

ОБРЯЗОВАНИЕ

Оглупителната система

Покойният писател Виктор Пасков казва, че бедността не е порок, но лесно води до голяма свинщина. Международно изследване на университетите в Харвард (САЩ), Британска Колумбия (Канада) и екипи в Индия установява, че стресът от материалните лишения претоварва централната нервна система. Тестове доказват, че концентрирането върху чисто физическото оцеляване води до падане на коефициента на интелигентност с 13%, оттам – повече грешки и неадекватни решения, които задълбочават проблемите. Такъв срив се случва след безсънна нощ – но бедните се оказват в това състояние перманентно. Мозъкът започва да буксува като компютър, който тегли твърде голям масив данни, програмите работят мудно или блокират. Така всеки изпаднал на социалното дъно е наказан и физиологически. За измъкване му е нужна повече умствена енергия от обичайното, а точно с нея не разполага, независимо от личните си качества. Остава му да хитрува – отразено в нашенската поговорка „сиромах човек – жив дявол“.

Друго изследване показва, че чисто случаен избор на ходове в борсовата спекулация с акции (което влияе върху инвестиционната политика) дава същите шансове за печалба, както и премислени стратегии. Тоест, за да увеличава богатството си, човек не се нуждае от много интелект, а само от добра стартова позиция в материален смисъл.

Докладът на ЕС от септември тази година пък „ни отвори очите“ за нещо, което и без това виждаме и усещаме лично: степента на бедност в България. Данните са категорични: 60% от българите изпитват материални лишения. Според Евростат, изпреварваме Латвия и Румъния (49% и 48%). В останалата Европа положението също не е розово: всеки 6-ти европеец живее в риск от бедност, самите бедни възлизат на 9% от населението на ЕС, което обаче не е цялата истина, понеже липсват изследвания за състоянието на гастарбайтерите. При това броят на бедните се увеличава с непренебрежими темпове: Италия – 4,3%, Латвия – 4%, Гърция – 3,6%, Унгария – 1,5%. Европейските представи за бедност: ако човек не консумира месо или риба всеки втори ден, ако не може да си позволи (!) още една кола, цветен телевизор, пералня или мобилен телефон; ако не му стигат средства за нормално отопление, за едноседмичен годишен отпуск далеч от дома, ако неочаквани финансови разходи го принуждават да взема заеми или драстично да свива потреблението.

И така, ражда се дете в бедно семейство. Нередовна и некачествена храна – мозъкът му не може се развие толкова успешно, колкото на негов връстник от материално благополучно семейство. Родителите му, принудени да търсят препитание, не му обръщат нужното внимание – детето изпитва сензорен глад, което пак забавя умственото развитие. А после расте в условия на недостатъчно медицинско обслужване и проблемен достъп до информация – най-малкото, не му стига време да научава и осмисля нови неща. Не се знае колко тези фактори намаляват интелигентността – 5, 10, 20%? Измерени са сигурните минус 13 пункта от стреса поради недоимък. Отново: в сравнение с един богат безделник, бедният попада дълбока яма, катеренето по стените ѝ изисква свръхусилия, а и нищо не гарантира, че на ръба на измъкването никой няма да настъпи катерача по пръстите.

Да предположим нататък, че младежът от бедно семейство не криви в „лесните пътища“ – криминални деяния, подмазване пред началството. Да предположим, че иска да учи, а не с хитрост и подлост да прави кариера. И се натъква на отношението на български банкери и работодатели, икономически експерти и политици, че „бедните само хабят даваните им средства за образование“. С подтекст: *за какво им е на бедните образование извън необходимото да се пласират на пазара на труда?* Това отношение е следствие на непоклатимото убеждение, че „бедните сами са си виновни“, защото са „безделници“, защото „не работят здраво“. Сякаш сегашните богати до един са гении, до един са бачкали като стахановци. Сякаш от биографиите им не личи какви мощни ракети носители са ги извели в орбитата на „успелите в живота“, без особени усилия от тяхна страна, освен слугинска преданост към благодетелите. Та нима, когато ги виждаме и чуваме да говорят в студиа на медии, не личи интелектуалното ниво на „каймака на нацията“? То е подчертано посредствено, въпреки всички предимства, които имат. Ами ако финансов колапс ги смъкне с 13% надолу в способността да разсъждават? Тогава получаваме откровени тъпанари, до нивото на които и средностатистическият български гражданин не пропада толкова често.

Богатите обаче продължават да дудnат, че парите в образованието трябва да се „оптимизират“, тоест, за техните отрочета – качествено даскало, за останалите – колкото да смятат и сричат.

Въпреки всичко обаче, лирическият герой на нашата статия упорства в желанието си да се образова. Добре или зле финансирани, училищата съществуват, с дългогодишни спестявания може да се учи и в университет. И ето че нашият младеж заварва в училището последиците от „оптимизирането“. Какво го чака после, във вуза, видяхме покрай студентските вълнения: вузовете наливат повече самочувствие, отколкото знания и умения да се борави с тези знания. Университетите се оказват механично продължение на гимназиите, а тъкмо средното образование окончателно вкарва в един определен калъп младите умове. Какъв е този калъп?

В реч по случай удостояването му със званието „Учител на годината на щата Ню Йорк“ за 1991 г. Джон Гатоу откровено казва, че съвременните американски училища произвеждат тъпанари. От времето на произнасянето на тази реч са минали 22 години – и днешното българско училище напълно отговаря на критериите за успешна

» » » продължава на страница 5

„...ЗА ТОВА ВИНОВЕН Е РУСО...“

Нов обществен договор?

През последните месеци в България развяват лозунга за „нов обществен договор“. Един от университетските преподаватели, поначало специалист по средновековна философия, а днес теолог и активист на политическата формация „Реформаторски блок“, твърди, че договорът у нас е погазен от властта. За доказателство изтъква скандала Биserов: издънилият се председател на Народното събрание и виден партиен функционер получавал пълномощия не „от народа“, а от „криминални източници“. Партията му знаела, но си мълчала. Държавни институции били предупредени, но не взели мерки и теглилки. Изводът на професора е, че „обществеият договор у нас е денонсиран“:

В противоречие с „обществения договор“, мястото на упълномощените от народа се заема от упълномощените от определен олигархичен кръг, наричащ себе си „политическа партия“ и подменящи законодателното му тяло.

... тъкмо според „обществения договор“ (чийто юридически израз е конституцията на страната) обществото ни на всеки четири години избира чрез своя вот депутати, които имат властта да създават закони и да излъчват осъществяващи ги (изпълнителни) органи, защото са упълномощени за това от онези, които представляват в Народното събрание.

Волно или неволно професорът разкрива, че властта е пряка функция на притежаваното богатство. С финансовите си ресурси всяка партия манипулира избирателите така, че да получи повече места в парламента. Което значи, че „обществеият договор“ е чиста безсмислица – властта не „идва от народа“, а от богатата му част, която паразитира върху народа.

От друга страна, никоя партия досега не е представлявала интересите на цялото общество, а винаги в изгода на своите активисти и най-вече бизнес групировките, спонсори на партията. Облагите за „приятелския бизнес“ водят до откриване на работни места, нека и скромно заплащани, следователно немалка част от обществото получава полза – а без хич? Което пак означава, че в теорията на „обществения договор“ има нещо сбъркано поначало. Самият основен автор на тази теория, Жан-Жак Русо казва, че „Суверенът народ, делегирайки пълномощия на представителите си, престава да бъде свободен“. И като несвободен не може да контролира властта, нито да служи като „източник“ на тази власт.

Също така ДПС не е единствената криминална структура – такива са всичките партии по същността си. БСП – автор на превръщането на държавната собственост, създадена с труда на обикновените хора, в частна, раздадена на тарикати, които я съсипаха, при което забогатяха още повече. СДС – съучастник в съсипването на икономиката в полза на потомците на градската буржоазия отпреди 1944 г., унищожаването на аграрния кооперативен сектор и превръщането му във феодални владения. ГЕРБ завърши процеса на деиндустриализация и форматира страната като „туристическа дестинация“, в която място имат единствено хотелска прислуга, крупиета, бодигардове и проститутки – със съответния им морал и начин на мислене. НДСВ дойде на власт, за да върне имотите на бившия цар, да раздаде благини на царедворците. Няма „чиста партия“ по дела, каквито и идеали да декларира на думи. Всички до една са креатури на Държавна сигурност, на тоталитарните номенклатурни кланове и на второкласните мутренски групировки.

Що за „договор“ може да има с подобни паразити?!

При все това, обществен договор е възможен, но категорично не под формата на сделка между народа и държавната власт. Този договор следва да е съглашение всред самите хора – федеративно самоуправляващи се общини според принципите на пряката демокрация. Федеративното взаимодействие позволява реализиране на по-мащабни проекти със силите на натоварени с конкретни задължения специалисти, не овластявани партийни представители. Но докато има концентратори на богатство, властта (възможността за манипулации и принуда) ще остане в тях, въпреки гражданското самоуправление. Затова е редно да изземем заграбената собственост и да я върнем на хората, които работят в промишленото и аграрното производство, поддържат и ремонтират нужната инфраструктура. Тоест, нужна е солидарна икономика – съставена от стопански субекти, чиито съсобственици да бъдат всички, които участват с личен труд в съответния завод, фабрика, ферма, транспортна фирма и други видове предприятия. Тези предприятия не се конкурират на пазара, а строят отношенията си въз основа на споделянето и взаимната помощ. Така, освен всичко друго, се избавяме от практиката на конкурентния пазар да пилее на ресурси за производство на непродаваеми стоки, които после изискват ресурси за рециклиране или съхранение като отпадъци. Ефективността на солидарното стопанисване е доказана много пъти в историята, включително и от реакцията на противниците ù: те никога не посмяха да се конкурират „честно“, а смазваха островчетата солидарна икономика с оръжие.

Само в този формат „обществеият договор“ няма да се окаже сделка с дявола, няма да послужи като прикритие на деспотизма на партийци и мутри. Докато сегашните „обществени договори“ винаги ще бъдат междупартийни съглашения за запазване на статуквото и общата хранилка. •

Николай Теллалов

ОБРЯЗОВАНИЕ

Оглупителната система

» » » продължава от страница 4

Тъпанарите, които ни управляват, съвсем закономерно толерират и поощряват и налагат такава образователна система, която да формира още по-големи тъпанари за ролята на бъдещ пълнеж на „пазара на труда“

фабрика за тъпанари. Струва си да се прочете в интернет целия текст на Джон Гатоу, тук само ще изброим основните му тезиси.

Макар че на различните места под думата „преподаване“ се разбират различни неща, навсякъде – от Харлем до Холивуд – се изучават едни и същи седем урока. Те съставляват националната учебна програма, за която плащате по начини, които дори не можете да си представите...

Първото, което преподавам на децата, е объркване. Всичко, което учат учениците ми, е извадено от контекста (на живота). Аз ги уча да разрушават всякакви връзки. ... Нормалните човешки същества се стремят да осмислят нещата, не да колекционират разпокъсани факти. Образованието (на теория) се състои именно в натрупването на умения за разкодиране на суровата информация така, че тя да придобие смисъл. ... Училищната последователност не е такава – нито по отношение на отделните часове, нито по отношение на редуването им в програмата. Тя е налудничава.

Второто, на което уча децата, е да си знаят гьола (класовата принадлежност). ... Не съм наясно кой определя подходящия за децата ми клас, но това не ми влиза в работата. ... Често им намеквам, че един ден някой ще ги наеме на работа заради добрите им оценки, въпреки че личният ми опит показва, че в повечето случаи работодателите изобщо не се интересуват от това.

Третото, на което уча децата, е равнодушие. Уча ги да не се интересуват прекалено от каквото и да е, макар да дават вид за обратното. ... Щом звънецът бие, ... децата да изоставят всичко, което правят в момента ... Трябва да умеят да се включват и изключват като с електрически ключ. Не знам нито един клас, включително моя, в който някога нещо важно да е било довършено.

Четвъртото е емоционална зависимост ... уча децата да подчинят волята си на предопределената от властта йерархия. Всеки висшестоящ може да дава и отнема права, защото в училище права не съществуват (отнето е дори правото на свобода на словото, постановено от Върховния съд) освен ако училищната администрация не реши другояче ... учителите не признават права; те само отнемат привилегии – заложниците на доброто поведение.

Петото, на което уча децата, е интелектуална зависимост. Добрите ученици чакат учителят да им каже какво да правят. Това е най-важният урок, който им преподавам: винаги трябва да чакаме някой, който знае повече от нас, да придаде смисъл на живота ни.

Шестото, на което уча децата, е условна самооценка. Някога опитвали ли сте се да излезете на глава с деца, чиито родители са ги убедили да вярват, че са обичани независимо от всичко? Значи сте наясно колко невъзможно е да накарате човек, който е уверен в себе си, да се подчини. Нашият свят не би устоял дълго, ако го залее поток от уверени хора. Ето защо уча децата, че тяхната самооценка трябва да зависи от нечие експертно мнение.

Седмото, на което уча децата, е че човек няма къде да се скрие. Уча ги, че са под непрекъснат надзор, че са постоянно наблюдавани от мен и колегите ми. ... Децата биват поощрявани да се ковладят не само едно другo, а дори и родителите си. Естествено, аз приканвам родителите също да докладват ... Когато членовете на едно семейство са обучени да доносничат един срещу друг, няма опасност то да крие зловредни тайни ...

Постоянното наблюдение и пълното отнемане на всякаква възможност за уединение внушават, че на никого не може да се има доверие, че не е допустимо да имаш личен живот. Наблюдението е древен императив ... децата трябва да се наблюдават отблизо, ако искаш обществото да се подчинява на централизираната власт. Ако не ги строиш в униформени редици и не ги ангажираш да бият крак, те биха последвали първия разколник.

Какъв е изводът?

Тъпанарите, които ни управляват, съвсем закономерно толерират и поощряват и налагат такава образователна система, която да формира още по-големи тъпанари за ролята на бъдещ пълнеж на „пазара на труда“. Защото елитните тъпанари могат да се наложат само над още по-големи тъпанари от простолюдието, а тъй като буквалната мозъчна кастрация у нас все още се води „незаконна“, то предизвиканата бедност е призована да се справи с тази задача.

Ако не се съпротивляваме, точно така ще стане. •

Васил Арапов

ТЯХНАТА БОРБА

Държавозависимите

Либерали често надигат вой, че имало милиони хора в трудоспособна възраст и задоволително здраве, които не желаят да работят. Понеже и не умеели – нямат квалификация. Липсвал им „морал“, не притежавали ни собственост, ни отговорност и затова гласували за безотговорни политически лица. И живеели от социални помощи. Били зависими от държавата, били ù „седели на врата“.

А защо да работят? След като трудът им ще бъде ограбен? След като ги поощряват да не работят? След като тяхното безделничество е изгодно за политическата система? Иначе защо тя същата ги храни? И храни ли? Че откога политиците са благодетели? Не, те са жестоки и рационални инвеститори. Харчовете за социални помощи идат от бюджета и малко подкупи в хода на изборната кампания – а после всички изгоди се вливат в джоба на политика, наречен „безотговорен“. Тоест, такъв дори не инвестира собствени средства. Кой в този случай **реално** седи „на врата на *държавата*“ и си клати краката? А пък държавата, тоест сборът политици, административни служители, ведомствен планктон – тя на чий врат седи?

Но машината за гласуване, съставена от „аморалните безделници“, нима не я използват всякакъв тип политици, включително и „отговорни“? Каква изобщо е разликата между безотговорен и отговорен? Оценката зависи единствено според това дали политикът принадлежи към партийно-деловата формация, в която влиза (или не влиза) критикуващият либерал. Машината за гласуване обаче не се състои единствено от „мързеливи консуматори на социални помощи“. Зависими от държавата са множество категории хора – и те също са *електорат*.

Зависими са **пенсионерите**: пенсионните фондове отдавна са източени, затова издръжката е от вноски на работещите в момента. Държавата има изключителното право да разпределя тези вноски. *Ако държавата рухне*, пенсионерите изпадат в бедствие. *Интересен момент:* дайте си сметка представители на кои професии най-често доживяват до пенсия и живеят повече от десет години след това.

Зависими са **държавните служители**, колкото и малки заплати да получава значително мнозинство от тях. Като служители „на бюро“ на някои от тях се налага да се държат безсърдечно с обикновените граждани. Други го вършат с удоволствие. *Ако държавата рухне*, какво ще правят? Ще ли ги наеме някой, с когото са се погаврили заради някаква декларация? *Ами ако ги наеме...?*

Зависими са **студентите**: държавата финансира повечето учебни заведения, тя гарантира валидността на дипломите, а законите повеляват на работодателите да плащат по-висока заплата заради тапията. Държавата дори понякога задължава фирмите да наемат млади специалисти. Без държава – накъде? Особено пък са зависими студенти от някои определени факултети – юристите например. Какво ще работят, ако няма закони, запомнянето само на названията на които е непосилно за паметта на отделен човек, но пък отговорността не зависи от това знаеш ли законите, или не. А в тези закони – вратички, аварийни люкове, противоречия между законите – не хляб, а вагони плюскане се вадят от тези лабиринти. *Рухне ли държавата* – няма закони, няма пазар за *правни услуги*, няма папкане.

Зависими са **работниците**. Без държавна закрила (лоша, добра, ама друга няма) кой ще накара работодателя да плаща навреме? Да подписва молбата за отпуск? Кой ще попречи на извънредния недоброволен труд? На *теория* държавата защитава трудовите права. На практика – е, наемете си адвокат, съдът – държавен орган! – може пък да ви влезе в положението. Без държава няма и надежда („може да стане още по-зле!“).

Зависими са **работодателите**, **банкерите**, **монополистите**. Ако работниците се разбунтуват, ако длъжниците покажат на кредитора среден пръст, ако ощетените се вдигнат да си вземат своето за компенсация – *леле, кражба! посегателство върху свещената частна собственост!* – леко въоръжената частна охрана ще си плюе на петите, понеже няма такава заплата, която да се харчи в гроба. Остава само жандармерията да въведе ред. Тя поне е по-тежко екипирана, носи маски и винаги има оправданието „само изпълнявах заповеди“.

Зависими са **мутрите**. *Ако няма държава, народът ще се въоръжи* и всеки разпасал се бандит ще попадне под кръстосан огън от всички прозорци наоколо.

Зависим е всеки човек, който смята себе си за идиот. Само идиотите не са способни сами да си подреждат живота. Само идиот се нуждае от началник да му нарежда кога да ходи до тоалетна, какво да харесва, какво да прави. Само идиот се нуждае от полицай, страхът от когото му пречи да избие семейството си и да нападне съседите си. И само идиот се нуждае от поп, за да има съвест. •

Шаркан

КУЛТУРА

„Изтокът“ – филм за хората „на Запад“

Няколко дни събирах кураж да си пусна филма. Очаквах да ми покажат поредната еко-секта с неопровержими аргументи в подкрепа на вегетарианството и язденето на велосипед. Останах приятно изненадан.

Критиците определят филма като „шпионска драма“ и той е точно толкова измислен, колкото трябва да бъде една шпионска драма. Служителка на компания, специализирана в защита на корпоративните интереси от екотерористи, се внедрява в нашумяла анархистка група, тероризираща босовете на корпорации, тероризиращи околната среда. Разбира се, в действителността не се случват подобни неща. Въпреки популярния лозунг, че „Земята не умира, нея я убиват и убийците имат имена и адреси“, в действителност никой никога не е тероризирал босовете на такива компании. Най-„тероризиращите“ акции на подобни групи са запалвания и взривявания на строителни и промишлени обекти, които ги изправят директно срещу хората, избрали да работят на тези обекти, вместо да ровят в кофите. А ако наистина съществуваха достатъчно твърди групи от хора, готови да извършват подобни акции, проникването в тях едва ли би било толкова лесно.

„Терористите“ са млади и красиви, сами са избрали да се хранят от кофите.

„Терористите“ са млади и красиви, сами са избрали да се хранят от кофите. От четиримата, чиято история научаваме, единият е успешен доктор с добри връзки, вторият е наследник на нещастно починали милионери, третият – дете на президент на огромен замърсител на околната среда, а четвъртият – вражески агент. Остава загадка как гледат на тези хора застаряващите беззъби клошари, изхранващи се от същите кофи, но нямали възможност да „избират“ бъдещето си.

И все пак, в този филм има повече истина, отколкото изглежда на пръв поглед. Истината е в образите.

Сценаристите Брит Марлинг и Зал Батманглидж са прекарали едно лято, опитвайки се „да не купуват нищо“, хранейки се от изхвърлената на боклука храна, сред местни фрийгани и анархисти. Впечатленията от тези хора, опитващи се да живеят живот „въпреки“ системата, са вплетени във филма.

Сигурно може да се спори доколко образите на „анархистите“ отразяват действителността и доколко са съчинени, за да се получи изпълненият с клишета сценарий. Струва ми се обаче, че духът на възмущение и преоткриване, на борба въпреки безнадеждността, който носят, не е плод на холивудските нужди, а е автентично откритие на Марлинг и Батманглидж по време на „антиконсуматорското“ лято. Дори в България, близо до хората, които опитват да живеят „извън системата“, се усеща същият аромат на... свобода. Заради него си заслужава човек да изгледа филма, дори да не обича блудкави холивудски истории. •

Златко

БОДЛИВА ТЕЛ ПО СВЕТОВНАТА МРЕЖА

Връзалите се за интернет останаха вързани

Знанието винаги е било едно от най-ценните и неравно разпределени световни богатства. Първата велика демократизация на знанието и комуникацията идва с печатарската машина, която позволява серийното производство на книги и намалява цената за притежаването им 500-кратно. Световната мрежа WWW, изобретена от сър Тим Бърнърс-Лий преди 25 години, има потенциала да доведе подобна революция.

С тези думи започва излезлият наскоро доклад, обобщаващ десетгодишния напредък в развитието на интернет след Срещата на най-високо равнище за Информационното общество в Женева през 2003 г. Той съдържа доста неприятни истини, част от които публикуваме по-долу.

„Както изтъкна сър Тим Бърнърс-Лий в скорошното си обръщение към Партньорството за отворено правителство, демокрацията изисква техническа инфраструктура, която във все по-голяма степен се осигурява от интернет. Той заяви, че един свободен и открит интернет означава „не ме блокирай, не ме шпионирай“...

...Независимо от това обаче, в световен мащаб шпионирането и блокирането се увеличават. В близо една от всеки три страни, политически неудобното съдържание се блокира в средна до сериозна степен, а само пет страни от световния Интернет индекс (шест процента) изпълняват основните норми за коректив на прихващането на електронните съобщения от страна на властите (изискване за съдебно нареждане от независим съд, съществени основания и прозрачност в надзора).

Разпоредби срещу киберпрестъпленията, тероризма или богохулството често се прилагат за потушаването на правомерно негодуване или за оправдаване на повсеместно електронно следене.

...Докато за развиващите се страни е най-вероятно да прибягват до блокиране и филтриране за контрол върху електронните съобщения, благодарение на Едуард Сноудън, вече знаем, че развитият свят е далеч по-вероятно да шпионира тези съобщения. Изтъкна се, че съзнанието, че някой следи какво казваш и вършиш онлайн, евентуално е по-вероятно да доведе до самоцензуриране, отколкото откритата забрана на определени уебсайтове. Както отбеляза Дилма Русеф в своята реч пред Общото събрание на ООН, „при липсата на право на неприкосновеност, не може да има реална свобода на изразяване и мнение, а оттам – и действаща демокрация“.

Според специалиста от ООН Франк Ларю, „техническите постижения доведоха дотам, че ефективността на Държавата при следенето вече не е ограничена от мащаба или продължителността. Поевтиняването на техниката и запаметяващите устройства премахна финансовите или практически възпиращи фактори пред следенето. Като такава, Държавата днес има все по-големи възможности да провежда едновременно, всепроникващо, насочено и широкомащабно следене от всякога“.

Цензурата

Нашите изследователи отбелязаха нарастващата ловкост на властите при използването на закони срещу богохулството, киберпрестъпленията, екстремизма или клеветата за оправдаване на цензурата в интернет.

...Освен блокирането и филтрирането, властите намират нови начини да ограничават и контролират съдържанието в интернет... Нараства използването на тактики от рода на криминализирането, арестите и тормоза над потребители, които публикуват критично за властта съдържание; наемането на проправителствени коментатори да манипулират дискусиите в интернет; изискването от потребителите в интернет да се регистрират с имена и единни граждански номера; налагането на съдебна отговорност за съдържанието над доставчиците на услуги или умишленото прекъсване или ограничаване на интернет и мобилните услуги.

...Реално погледнато, властите не изпълняват своите ангажименти към Информационното общество. В резултат на това, втора Гутенбергова революция няма да се осъществи скоро за по-голямата част от населението на света. Съгласувани действия са спешно необходими за увеличаване на достъпа до интернет, достъпността и цифровия капацитет; за осигуряване на достатъчно добър достъп до информация от критично значение; да се намират находчиви начини за включване на нечутите за момента гласове в световния разговор в мрежата; и да се защитават неприкосновеността и свободата на мнението в интернет.

Без тези стъпки, интернет и социалните медии могат да усилват единствено гласовете и защитата на интересите на онези, които вече имат контрола върху знанието и достъпа до влиянието“.

Най-нелицеприятната истина обаче е спестена. Всички тези проблеми и препоръки уж доведоха преди десет години до „Срещата на най-високо равнище“, на която сюртуци от 175 правителства от цял свят плюскаха и се наливаха край китното Женевско езеро. Та нали баш правителствата тогава се ангажираха, че интернет ще означава свобода, достъп и пр. ала-бала. Резултатът от тяхната ангажираност е ясен в цитирания десетгодишен доклад – „...властите не изпълняват своите ангажименти...“. Блажени ония, дето са им се надявали. Все едно да събереш на едно място 175 вируса и да ги накараш да подпишат, че няма да правят грип. •

А. Ванчев

КОЙ Е ПЪРВИЯТ ЧЕРНОКОЖ ПРЕЗИДЕНТ НА САЩ?

ДЖОН БРАУН

Първият чернокож президент на САЩ не е бледоликият Барак Обама, а доста по-тъмният Ълдър Монро, избран на 8 май 1858 г. от група, самопровъзгласила се за „Временно конституционно събрание на народа на Съединените Щати“.

Чак три години по-късно избухва Гражданската война, резултат на която е отмяна на робството, но неравноправието на американските граждани по расов признак е факт до средата на XX век, а и днес този проблем остава актуален.

Тъкмо по време на войната между Севера и Юга, традиционно смятаният за най-велик политически и военен деец президент Ейбрахам Линкълн е казал, че ако за победата над Юга е нужно да освободи робите, ще го направи, но ако за победата е нужно обратното, робството ще се запази.

На съвсем друго мнение е бил инициаторът на „Временното конституционно събрание“ – фермерът Джон Браун. Роден е на 9 май 1800 г. в Кънектикът. Трудолюбив, сръчен, с интерес към науките, но без нюх на предприемач, животът му тече в недоимък. Мизерията е причина за смъртта на жена му и девет от двайсетте му деца.

Всичките си лишения обаче възприема като бял кахър в сравнение с положението на робите. Организира канали за бягство на чернокожи от плантациите в южните щати и прехвърлянето им на север. Прави училище за бивши роби въпреки противодействието на властите, домът му е пристанище за бегълци. На 49 годишна възраст стига до извода, че робството не може се пребори с мирни средства. Без колебание хваща оръжие и не щади ни себе си, ни противника. От 1856 г. провежда редица набези на територията на робовладелските щати, тероризира плантаторите, освобождава роби и се опитва да предизвика масово въстание на негрите, да формира от тях отряди и да води партизанска война, докато робството не падне. През октомври 1859 г. извършва нападение върху арсенал в градче във Вирджиния, но е блокиран от войските на щата, ранен и заловен. Съден в Чарлстън, Вирджиния и е обесен на 2 декември 1859 година. Екзекуторите му свидетелстват за изключителното мъжество, с което посреща смъртта.

В някои източници Браун е наречен религиозен фанатик. Фанатизмът му се състои в твърдото убеждение, че властта в този свят принадлежи единствено на Всевишния, докато хората не бива да властват един над други, нито да ги притежават като стока. Наистина фанатично е вярвал в човешкото достойнство на бели, индианци и чернокожи, в абсолютното им равенство пред бога, в равноценността на техните култури и вярвания. Застъпник за равноправието на жените, осигурява на дъщерите си същото образование, каквото и на синовете си. Поставен редом с официалните герои на съвременна Америка, Джон Браун изпреварва всички тях. •

СМ

ТЕОРИЯ НА ПРАКТИКАТА

Терминология или нещо повече

„Това е само теория“ – един от многото примери за сгрешени изрази, за подменени понятия, наред с измятането на понятия като *държава*, *свобода* и др.

Държавата не е едно и също с обществото (или „народа“, който пак не е някаква еднородна маса). Тя е онази прослойка богаташи и институции, които паразитират върху населението. Тя се стреми да се самопровъзгласи за „слуга на народа“, пуска измамни лозунги от рода на *„Държавата – това сме ние“*, имайки предвид всички граждани, но фактически си признава чия е в действителност.

Понятието „държава“ е най-силно изопаченото понятие.

Свободата, за която се натрапва разбирането, че е само „правото на населението да си избере управници“ (които да го доят, стрижат, дерат, яздят и колят, а то да чака следващите избори, за да „накаже“ уж „лошите политици“), е пример за подмяна на „свобода“ с овчедушие, с лоялност към паразитите. Това е опасен пример за манипулиране на мисленето, така че сякън да не бъде думата свобода свързана с такива думички (с целия заряд от значения в тях) като „революция“, „независимост“, „достойнство“ и те също са подложени на „генно модифициране“, за да не заплашват властта на имотните, безсъвестните и жестоките.

И стигаме до това **какво е сбъркано в термина „теория“**. Когато някой каза *„това е САМО теория“*, всъщност има предвид „хипотеза“. Теорията е система от знания, която дава резултати в практиката, достатъчно задоволителни, за да се смятат за истина. Теорията на гравитацията „работи“ – ябълките падат, космическите кораби летят, водата тече надолу. Само че в тези случаи лъжата се измъква, наричайки привичането „закон“ – уж *тънко* да намекне, че ЗАКОНЪТ е нещо, срещу което не се рита и не се протестира, нищо че е плод на приумици или внимателно претеглени интереси на едни групи хора как да държат в подчинение и бедност огромното мнозинство. Не, не и не! Тъкмо юридическите закони са по-скоро „хипотеза“ – твърдения, още не доказани, че дават верни, съвместими с наблюдаваните в практиката резултати. Теоретикът на анархизма Пьотр Кропоткин е предпочитал да говори не за „природен закон“ а за „природен факт“. В при-

» » » продължава на страница 8

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

АНАРХИЗМЪТ В ЧЕПИНСКО

» » » продължава от миналия брой

Милош Попов е обаятелна личност, не само поради теоретическата си подготовка, ум и хуманно отношение към хората, но и със снажната си фигура и богата биография. Баща ми ни е разказвал с възхищение, че по време на септемврийските събития от 1923 година, когато убиват братя Кръстини, единият от които е анархист, Милош Попов е арестуван, но при конвоирането му за тогавашния околийски център Пещера на Цигова Чешмица той успява да се освободи, да върже полицая, който го конвоира, и да емигрира в Сърбия. На първия си син татко дава името Милош.

Милош Попов е от онези 400 анархисти, които не попадат в лагерите след 16 декември 1948 година. Спасява го брат му Николай, който е женен за Леда Гео Милева.

Какъв тормоз и какви притеснения изживява този човек от службите на държавна сигурност не знам, но той по някое време се записва в комунистическата партия. Никой обаче от коравите анархисти, които познавах и с които общувах, не го смяташе за ренегат като някои, за които ще стане въпрос по-нататък.

Работи до стари години в зъболекарския си кабинет. Ходих при него, не заради проблем със зъбите, а за да го видя отблизо. Той често посещаваше един друг добър човек от Ракитово – нашият съсед Стойчо Ковачев, също анархист. Излизах, гледах го с любопитство и се питах как ли понася партийните събрания.

Не познавах братовчеда му, зъболекаря Георги Попов, останал до последно анархист, но за него съм слушал само добри и топли думи.

Вторият мъж от камионетката е Петър Лозанов (Перчо). За него не е имало никакъв шанс да избегне концлагера, защото е анархист от голяма величина в България и в Европа.

Роден е в Лом на 5 ноември 1895 година в заможно семейство. С анархизма се запознава от моряци на броненосеца „Потьомкин", които посетили Русе, където той е ученик в гимназията. По-късно организира ученическа стачка, която се разпространява в цялата страна.

По време на Първата световна война е пленен от французите. След завръщането от плен се свързва с нелегалните си другари съидейници Георги Шейтанов, Георги Жечев и Петър Мазнев. Около 1920 година заминава за Берлин, където следва медицина. Там се свързва с дейци на международното анархистическо движение, участва като делегат на международен анархистически конгрес и в работата на Задграничния съюз на българските анархисти. Придобива опит на добър журналист, пише статии, превежда от немски на български и обратно.

Връща се в България. По време на реакционните години след 1923 година е нелегален. Около 1930 година става редактор на списание „Свободно общество", което след превратата на 19 май 1934 година се замества от списание „Нов свят".

Петър Лозанов е един от най-добрите български теоретици на анархизма и изключително добър познавач и критик на марксизма. В статията си „Фашизъм и работничество" пише, че „историята ще съди червените властелини".

Вследствие на водения мизерен в материално отношение живот, заболява от туберкулоза. Идва да се лекува в Лъджене около 1939 година. Остава да живее тук. Работи като лаборант в болницата и в санаториума.

За пръв път видях Петър Лозанов в Пернишката затворническа болница, където лежаха тежко болни вуйчо Боян и бай Зарчо. Бай Перчо, също лагерист, го използваха като лаборант. Той прошепна скришом на нашите за състоянието на болните ни близки.

Престоя в лагера няколко години.

По-късно, когато учех в гимназията във Велинград, съм го срещал на улицата. Той беше голям, едър мъж, с особено едра глава. Всички, които го познаваха, изпитваха към него особена почит.

За последен път го срещнах около 1966 година. Беше доста грохнал. Тогава чичо Гьоре Попов ми довери, че бай Перчо работи върху брошурата „Развенчаването на култа", с подзаглавие „Зигзазите на социализма". Чичо Гьоре я изпрати нелегално в Париж, където беше публикувана след смъртта на бай Перчо от българското анархистично книгоиздателство в Париж.

Умря през 1968 година.

На погребението пирамидата му я носеха двамата анархисти Димитър Щерянов и Радул Попов. На нея пишеше „Без бог, без господар".

Милош Попов има дъщеря, с която не се познавам.

Петър Лозанов има дъщеря Жана и доведен син Стефан.

Много бих искал да ги намеря и да изразя пред тях огромното уважение, което изпитвам и до днес към родителите им.

С децата на третия мъж от камионетката, Васил Гугалов, се познавам добре. Синът му Любчо ми беше учител и приятел. Като ученик в гимназията бях на квартира четири години у баба Гина Карагьозова в Чепино. Тя е майка на съпругата на Васил Гугалов. И сега се чувствам като близък роднина на Карагьозови и Гугалови.

Преди 9 септември 1944 година бай Васил е имал печатница и книжарница. Чрез тази книжарница са доставяни многобройните книги, вестници и списания, издавани от Федерацията на анархистите и на други прогресивни издания. През нея се е осигурявала хартия за нелегалната печатница над Чепи-

» » » продължава на страница 9

ТЕОРИЯ НА ПРАКТИКАТА

Терминология или нещо повече

» » » продължава от страница 7

родата няма парламенти и диктатори, които да приемат законите на термодинамиката, електромагнетизма, ядрените реакции. Тези явления са просто факти, знанието на които дава на знаещите сила да ги използват и да променят условията си на живот.

Също така ***хипотеза* е, че капитализмът е „най-доброто измислено".** Защото съществуват планини от доказателства, че благината му е силно ограничена, че представлява бедствие за по-голямата част от човечеството, че в крайна сметка съсипва даже облагодетелстваните.

Теория обаче е, че прогресът не може да спре, без обществото да загине. Така и капитализмът е един от етапите на развитието на човечеството, преди него е имало други, ще има и след него. Негласното внушение, че едва ли не „няма живот след капитализма", съвсем не попада даже в категорията „хипотеза", то е обикновена лъжа.

В редицата измами се нарежда и твърдението, че „екзархът е по-добре от Караджата". Или с други думи: *нека е еволюция, нека е задължение и право на елитите, но не да е революция, не да е инициатива на народа*. Видите ли, „революциите са ни съсипали". **Но дали революции са били това? Не е ли по-точно да речем „преврати"?** Революциите по определение преобръщат всичко, докато политическите преврати само преразпределят властта и собствеността – от един ограничен кръг хора към друг, при това тези кръгове нерядко се застъпват повече или по-малко.

> *Ако човекът е богат, защо му е да променя света? Забогатял е именно защото в момента светът е такъв, а не друг. Ако забогателият не е проумял това, трупайки богатствата, значи междувременно е изкуфял и промяната надали ще е добра, ако изобщо я осъществи.*

Нима елитите наистина нещо правят за социалния прогрес? По своя воля? Без натиск отдолу чрез стачки, бунтове, отчаяни актове на насилие и самонараняване? Тутакси бива подхвърлена другата димна граната: *променете себе си, за да промените света*. Е, можем да променим мисленето си, убежденията си, но докато външната среда ни налага да ДЕЙСТВАМЕ по твърдо рамкиран и определен начин, противно на убежденията си – каква е ползата от „вътрешната" ни промяна? Излиза, че за да промени човек света, трябва да бъде богат или известен, или и двете в една опаковка. А може ли реално?

Всички не могат да бъдат прочути, а не всяка слава ражда уважение. А и с какво да бъдещ известен? Че си измислил лекарство против рака? Хубаво, ама кой ще ти плаща да го създадеш? Кой ще те храни, докато се бъхтиш в лабораторията? Даже да успееш, какво от това? Здравната каса пак ще го направи недостъпно за повечето болни.

Ако човекът е богат, защо му е да променя света? Забогатял е именно защото в момента светът е такъв, а не друг. Ако забогателият не е проумял това, трупайки богатствата, значи междувременно е изкуфял и промяната надали ще е добра, ако изобщо я осъществи. По простата причина, че „достатъчно" богатство не съществува – то иска повече и повече. Лакомията е тласнала човек да богатее, лакомията ще го води до гроба. Не че сам всичко ще излапва – без харчове не може се удържи на върха – харчовете намаляват богатството, иска се компенсиране, че и отгоре. Никога не настъпва моментът да рече „стига, от утре променям света към всеобщо добро".

Да допуснем, че все може да се измисли нещо, при което все пак ставаш богат и прочут, без да те мразят и без да ти е минал меракът да правиш добро на света. Но какво ще е това добро, че да приляга на всички? Ще разпиташ хората и ще им дадеш каквото искат? Как се препитват 7 милиарда души? И най-важното – в света към 2012 г. официално има 1426 милиардери, с общо лично състояние от 5400 милиарда долара. Как пък на никой от тях не му хрумна да прави света приятен *за всички*?

Докато мислим, използвайки лъжи, вместо факти, няма да стигнем до верни изводи за нищо. *Няма да виждаме света какъвто е, а само лъжите за това какъв някому се иска да бъде.* Следователно, няма да знаем защо не живеем, а агонизираме. Губим шанс да променим нещата така, че да наречем съществуването си живот – и тази констатация да бъде истина, а не „само теория", по-точно „хипотеза". •

Николай Теллалов

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

АНАРХИЗМЪТ В ЧЕПИНСКО

» » » *продължава от страница 8*

но, където братята Георги и Борис Попови дълго време печатат анархистични издания.

Като ученик няколко пъти съм посещавал бай Васил. След затваряне на печатницата и книжарницата и след дългите години концлагер, семейството живееше в оскъдица. Баба ми Султана, която не дочака сина си жив от лагера, често посещаваше съидейниците на вуйчо Боян, за да разговори с умни и добри хора и да послуша спомени за сина си. Най-много гостуваше у Гугалови.

Сега, пишейки тези спомени, съжалявам и се упреквам, че не съм общувал повече с тези изключителни човеколюбци, за които анархизмът е синоним на свобода на личността, взаимопомощ, хуманизъм.

Бях по-близък, много време съм бил при тях и съм изпитал влиянието на четвъртия мъж в камионетката – Борис Попов и неговия брат Георги Попов.

С братята Попови баща ни се сближава още като ученик в лъджанската гимназия, около 1930 година. С по-малдия, Борис, са връстници, заедно са ергенували, заедно са участвали в сбирки, в разговори. Имам снимка на група анархисти, делегати на национална конференция на ФАКБ в Павел баня през 1933 година. На снимката пред паметника на Левски в Карлово добре личат Гьоре Попов и татко.

Заедно са били мобилизирани в Беломорието, заедно са се връщали пеш от там, заедно са избегнали отиването на фронта.

След 9 септември 1944 година семействата ни общуваха. От Ракитово пеш, през Цигинската махала, покрай Пелевата кула ходехме на гости в градината, която Поповци имаха на границата между Чепино и Ракитово. Още от дете бях забелязал, че когато в градината беше чичо Борис, разговорите протичаха спокойно, философски, с усмивки. Когато там беше чичо Гьоре, имаше искри, резки изрази, критики, похвали, песни...

Карагьозовата къща, в Чепино, където ни беше квартирата, беше срещу домовете на братя Попови. Всеки от тях живееше със семейството си в малка къщичка. Двете бяха долепени, дворът – общ.

Почти не пропусках ден да не отида у тях.

Чичо Борис четеше много, говореше спокойно, поучаваше, искаше мнение, разговаряше. Удивлявах се как един човек с основно образование е успял да се самообразова до такава степен. Работеше в някаква фабрика. Хората търсеха близост с него и с идеите му.

Чичо Гьоре беше човек на действието. В разговорите обикновено беше рязък. Всъщност беше добър човек. Много се привързах към него, мисля, че и той ме приемаше добре. Имаше чуден глас и пееше. Имало е и немалко вечери, когато пред децата му и пред мен изключително увлекателно, леко самоиронично е разказвал за себе си, за хора от движението, за различни случки пред децата му и пред мен. От тези срещи и от разкази на други знам много за неговия твърд характер, за изключителната му смелост, точната мисъл, предаността към движението. Ще спомена накратко истории от живота му:

Като войник го поставят на пост да пази политически затворник със смъртна присъда. През нощта той отваря килията и му предлага да се спаси. Бягството не се случва. Затворникът след 9 септември 1944 година се издига на голям пост.

Група анархисти от Чепино, между които Йордан Тюфекчиев, Кольо Лачев, Миле Касапов, Георги Попов решават при предстоящото посещение на Александър Цанков (1934 г.) да направят атентат. Изпълнител е чичо Гьоре, но бомбата не свършва работа.

Той, чичо Борис и бай Зарчо организират нелегално отпечатване на вестник, брошури, позиви и разпространението им в страната.

Заедно с Васил Щеряновв, бъдещ ренегат, тръгват за Испания, за да се бият срещу Франко. В Сърбия са заловени и върнати.

Той един от организаторите на Коларската стачка.

Когато Испанската република е победена, кръчмарят се изгаврил с влезлия в кръчмата анархист: „Гьоре, сега какво ще правите? Виде ли какво направихме ние, фашистите?“ „Ами ще утрепем един фашист, да ни мине“ – изръмжал чичо Гьоре. „Е, я съм фашист“ – продължил кръчмарят. Чичо Гьоре извадил револвер и викнал силно: „Повтори всички да чуят, че си фашист и сега ще те разстрелям!“ „Смелият“ фашист се скрил.

Комунистическият функционер Васил Сотиров му предложил пари, за да организира печат за комунистите. „Аз работя за идеи, не за пари“ срязал го чичо Гьоре.

След 9 септември 1944 година двамата с бай Заре работят в гората и имат оръжие. При внезапен обиск следователят убеждава чичо Гьоре да предаде оръжието, което има. „Търси! Каквото намериш – твое е, което не намериш – остава мое!“ Бай Зарчо прави наивна грешка и следователят намира пистолета. Бай Зарчо твърди, че пистолетът е негов и другарят му нищо не знае. Осъден е на 3 месеца затвор.

На делото срещу бай Заре, Георги Попов е свидетел. Прокурорът го обвинява в лъжа. „Аз съм анархист, прокуроре. Ако някой тук лъже, това си ти“. Прокурорът е впечатлен и стреснат от тази смелост и откритост и казва на съдиите: „Другари съдии, ами при обиск на анархисти тамян ли искаме да намерим?“ •

(следва)

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Култът към организацията и личността

» » » *продължава от миналия брой*

Един от тях е Гарсия Оливер и неговото „славно“ минало му създава през юли 1936 г. един невероятен престиж и власт в очите на работниците. При всеки удобен случай, конфедералната преса и Службата за пропаганда прибавят блясък около неговото име. Постоянно трябва да се привлича вниманието на народа върху тази личност (за да заблудят профаните в политиката?). Точката, до която стигат неговите „поддръжници“, се разкрива по случай заминаването му на фронта. Той е описан като „нашият скъп другар“, „важен активист“, „нашият толкова необходим другар“, за когото авторът на статията казва:

Чрез своите мъдри слова, той предизвиква буря от аплодисменти в грандиозните събрания на трудещите се, наелектризира ги чрез своето красноречие на безброй места и, предизвиквайки куршумите, чрез пословичния си кураж, той се упътва отново към опасностите.

Службата за пропаганда на CNT-FAI посвещава цялата първа страница в своя информационен бюлетин № 347, 2718/37, на негов портрет: „Един мъж – Гарсия Оливер“:

Мъже като нашия другар трябва да заемат първостепенни позиции и отговорност, откъдето ще могат да предадат на своите братя собствения си кураж и енергия. И ние искаме да добавим: своята собствена стратегия.

Неговият динамизъм, обединен с дързостта му, изграждат една непобедима стена от щикове против фашизма. Благодарение на него, бойците ще си възвърнат онзи дух на саможертва, който им позволява да се изправят срещу опасността в една неравна борба с голи гърди. Хората, водени от един символ, умират с усмивка; така загинаха нашите милиционери и така ще умрат мъжете, днес войници в народната армия, калени от духа на другаря Гарсия Оливер.

(След което се прави алюзия за неговия „творчески гений“, като не липсват и сравнения с „една друга фигура – нашият безсмъртен Дурути, който изскачайки от гроба, ни зове: Напред!“)

Тази невероятна мистична демагогия не е изолиран пример. Конфедералната преса от това време ни предоставя стотици други. Най-обезпокоителното е, че хора като Гарсия Оливер са мислели без всяко съмнение за себе си в подобни екзалтирани слова; доказва го например речта, която той произнася по радиото през майските дни в Барселона:

Вие ме познавате достатъчно, за да разберете, че в тези моменти аз действам под импулса на цялата своя свобода, защото вие ме знаете достатъчно, за да сте убедени, че никой, нито в миналото, нито сега, нито в бъдеще, никой не ще успее да ме накара да декларирам нещо, в което не вярвам. Казвайки това, трябва да добавя: всички загинали днес са мои братя; аз се прекланям пред тях и ги прегръщам. Те са жертви на антифашистката борба и аз ги прегръщам също. Поздрави, другари работници на Каталония!

(Пейрац, II, 195) (NB: „Братя“ – руски и туземни агенти на Сталин!)

Пресата, радиото и трибуната могат да бъдат оръжия за освобождение, но и за поробване на човека. Винаги е опасно, когато те са монополизирани от няколко души. Многозначително е, че повечето от големите оратори на Испания стават реформисти, ревизионисти и политици на революционното движение. Процесът на разпад е спрян от победата на Франко. Пораженията от него още се усещат сред испанските революционери в изгнание, чието движение е разделено (през 1957 *г.*, когато е писана книгата) на два враждуващи лагера, противопоставящи се въз основа на принципите на колаборационизма и интервенционизма.

(Бележка на автора: Според Пейрац (Том III, стр. 319) *анархистическото движение беше разделено от 1938 г. на две главни тенденции – първата, представлявана от Националния комитет на CNT – във висша степен фаталистична – и втората, представлявана от полуостровния Комитет на FAI, която беше една закъсняла реакция на този фатализъм.* Между двете съществува трета тенденция, представлявана от Хорацио Прието, която поддържа необходимостта от ясно коригиране на тактиката и принципите. Тя е плод на цялата политика на идеологически компромиси, които от 19 юли влияят върху CNT и FAI, и иска да превърне последната в политическа партия, която да представлява анархистическото движение в правителството, в държавните органи и в изборните комбинации и кампании.)

(Бележка на френския преводач: Напомняме, че CNT се обедини през 1960 *г.*, но вътрешните противопоставяния продължиха и след смъртта на Франко, когато испанският анархосиндикализъм се разцепи на две организации – CNT и CGT.)

Безполезно е да се казва, че една организация, която насърчава култа към шефа, към „вдъхновяващия му гений“, не може в същото време да създаде чувството на отговорност сред собствените си членове, което е фундаментален елемент на една анархистическа организация. За щастие, както вече отбелязахме, повечето членове на CNT не са хипнотизирани от тези свръхчовеци. Но когато икономическите и политическите условия се влошават, те не са в състояние да върнат революционното движение на неговите традиционни революционни позиции. Твърде много „отговорни шефове“ заемат постове във властта – и ние сме длъжни да подчертаем, че се касае за важни позиции. (През 1938 *г.* например, Давид Антона, който е регионален секретар на CNT-Център, е назначен за управител на „Свободния град“, а един от организаторите заедно с Дурути и Асказо на бойната група *Los Solidarios* – Грегорио Ховер, станал шеф на 28 дивизия на реорганизираната „Народна армия“, е произведен в чин полковник и приема прегръдката на просталинския министър-председател и социалист Хуан Негрин под аплодисментите на войниците.) Ако историкът на CNT изготви списък на членовете на CNT-FAI, които през годините на гражданската война приемат командни постове във възстановените държава и правителство, като отбележи срещу всяко от име-

» » » *продължава на страница 10*

АНТИИСТОРИЯ СЛАВЯНОБЪЛГАРСКА

Катехизис на властника

» » » продължава от миналия брой

30. По средата на тази класификационна скала се намират властогонците и конкурентите. Отношението към тях е двойствено, защото, от една страна, приели принципите на властването, те са братя по чувства на всеки властодържец. Техните амбиции са резервоарът на всички, които се стремят към властта или я упражняват. От друга страна обаче те са конкуренти, чиято ръка не би трепнала в подходяща обстановка, при нанасяне на братоубийствения удар, когато се касае за поемане бремето на властта.

Гореспоменатата двойственост се изразява в това, че, от една страна, властникът иска да спечели тези помалки братя за своята кауза, стига те да се задоволят с второ- и третостепенните роли в театъра на властта. От друга страна, когато те посягат към неговите прерогативи, той трябва да ги изпрати в царството на сенките. Извършвайки братоубийството, в последния случай, той не трябва да съжалява за нищо, нито да се оставя да бъде раздиран от противоречието между чувства и дълг. Защото „Братството си е братство, но сиренето е с пари!"

31. В последните две категории се намират богомилите — с или без пушки. Това са най-зловредните за „общонародните интереси" категории. Те нямат друго желание или мисъл в главата си, освен крушението на деликатната машина. Спрямо тези категории, властта не трябва да знае пощада! Коя смърт ще се избере – бавната или мълниеносната, — е само въпрос на удобство. Важното е властникът да помни, че по отношение на тяхното систематично и педантично задушаване и изтребление, споровете могат да бъдат само от тактическо естество. Принципният въпрос относно тяхната съдба, е решен веднъж и завинаги. И не подлежи на обжалване и преразглеждане.

(Детайли относно подразделението, шпионирането и предвидените за четвърта и пета категории Мерки за неотклонение и оземление, любопитният читател може да намери в централната и окръжни картотеки на ДС, която с постоянство и със завидно трудолюбие е изработила техните полицейски досиета.)

VIII. Показното отношение на властника към народа.

32. Колкото и дълбоки да са презрението и омразата му към плебса, особено когато последният не проявява дължимото страхопочитание към властта, истинският властник е длъжен, в интереса на вечността, дори когато съсича или разстрелва народа, да му разяснява, че това се върши в негово име и че кръвопускането е абсолютно полезно за народното здраве.

Затова, даже когато властта е в ръцете му по силата на божието благоволение или историческата необходимост, без да говорим за „народния вот", той трябва да се допитва до „общественото мнение". Последното има много лица. От събранията, на които опитоменото боилство е истинският „изразител на народните стремежи и идеали", до известните ни ОФ-изборни победи — с 99,99%.

IX. Отношение на властника към „сратниците" му.

33. Истинският властник няма приятели. В параграф 7-ми на този катехизис формулирахме принципите на категоризиране на екземплярите от рода *Homo Sapiens*. Тук само ще повторим, че критерият, съобразно който той определя становището си към „ближния", е полезността или вредността на последния... за каузата на неговата лична власт.

34. Въпреки хладината, която лъха от предишната алинея, не е излишно да се напомни, че сградата на властта почива върху пълната солидарност на властниците *срещу* народа.

Малки или големи, ние можем да плуваме като лайно над народните води, само докато сме единни. Цената, която трябва да се заплати за участието във властта, е признаването на демократичността на йерархическия централизъм и произтичащото от него неравно разпределение на предоставените ни от провидението и народа... *зелници*.

35. Макар че йерархическата стълба поражда неравенството и сред властниците, нископоставените трябва винаги да помнят, че те стърчат поне с една глава над плебеите. Само това предимство да беше, властта си струва да бъде бранена със зъби и нокти.

Нека още се помни, че като премия за послушанието и изпълнителността всеки „мой хранен човек" и „здрав наш другар" ще получи пълно всеопрощение, и на небето, и на земята, за престъпленията си, когато те са насочени срещу брашнения чувал.

Гарван гарвану око не вади!

X. Личните качества на властника

36. Стъпвайки на пътя към висшето общество, властникът загубва отнапред всички човешки качества. Той няма вече никакви други интереси, чувства, привързаност, мисли и страсти, освен тези, които го водят към завоеванието на все по-големи късове власт. Всичко в него е погълнато от една-единствена страст и постоянна цел — изкачването на върха на пирамидата на властта.

37. Не на думи, а на дело истинският властник е скъсал с всички морални ценности

» » » продължава на страница 11

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Култът към организацията и личността

» » » продължава от страница 9

ната днешната принадлежност или политическа гледна точка, ще се получи поразителен етюд. Считаме, че подобен документ би имал голяма стойност и би ни дал един от най-важните уроци, които бихме могли да извлечем от социалната революция през годините 1936-1939. Той ще бъде определено едно предупреждение за бъдещите революционни движения и едно последващо потвърждение на точността на анархистическата теория за корумпиращата роля на авторитета и властта.

Отговорността на „обикновените" членове на CNT-FAI

Една от критиките срещу това критично изследване, направена след първото му издание на английски от съгласни или враждебни нему читатели, е за преувеличената вина на лидерите на CNT-FAI и проявената „снизходителност" спрямо обикновените бойци от революционните организации.

Считаме, че тази критика е валидна, но също така считаме, че ако сме сгрешили, то е в добрата посока! Причината за това е подобна на тази в Оруеловата „Животинска ферма", в която издръжливият и упорит конударник Гондрано, едно семпло и наивно същество, родено от тази „Революция", е най-човечният (доколкото терминът е подходящ в случая) и незабравим герой на сатирата: този, който, носейки част от отговорността за установяването на диктатурата на свинете във „фермата", все пак остава единствената надежда за бъдещето.

В своята книга „Проучвания върху Испанската Революция" (1954), Джордж Уудкок прави подробен преглед на участието на хората от „базата" в Испанските революционни събития. Книгата става обект на яростни нападки от страна на Гарсия Прадас. Те са публикувани през същата година под многозначителното заглавие „Уважение към CNT!" в издавания от колаборационистите в Тулуза емигрантски вестник „Свободна Испания". В тях, с позоваване на „вътрешните и международни условия", се защитава сляпо политиката на ръководителите и отказа им от анархистическите принципи – единственият начин да се постигнат прокламираните цели на анархизма. Статиите са свидетелство за авторитарния и националистически манталитет и за демагогията на множество испански активисти на CNT.

Ако се запитаме, кой аспект от гражданската война в Испания оправдава прилагателното „социално-революционен", ще останем удивени, че само сред анонимните мъже и жени от фабриките, полята и обществените служби, сред работническите и селските милиции от първите дни съществува едно реално разбиране и стремеж към радикална революционна промяна на социалните и икономическите отношения и структури. Политически, тоест на правителствено ниво, където действат революционните им лидери, държавните институции и поддръжниците им остават непокътнати. Парламентът просто не функционира, но не е премахнат. Би могло да се възрази, че премахването му, без да бъдат премахнати правителството и другите държавни институции, не е нищо друго, освен една голяма крачка към диктатурата и определено не представлява революционен акт в прогресивния смисъл на думата.

Лидерите се самозаблуждават, че природата на правителството може да бъде променена чрез участието им в него. Както казва Федерика Монсени: *Ние разглеждаме влизането в правителството като най-фундаменталната революция, извършена в политическата и икономическата сфери".*

(Пейрац, II, 276)

Такива идеи, както и тая, според която присъствието на министри от CNT в правителството щяло да даде „пряко представителство" на трудещите се в работата за икономическото и политическото бъдеще на страната, са остарели и марксистки.

Без да споделяме това мнение, революционните работници, доколкото успяват да напредват чрез своята Революция в сферата на производството, могат да считат, че не е тяхна работа да се занимават с интригите и гонитбите за постове, които се разиграват между политиците и самите им шефове. Такова мнение е насърчавано и от факта, че през първите месеци на борбата, директивите и декретите, изхождащи от правителството, както и политическите наставления на Комитета на CNT-FAI, обикновено биват пренебрегвани от базата. Дори когато правителството възстановява своята власт, от тяхната съпротива е очевидно, че работниците и селяните не възприемат идеята за осъществяване на Социалната революция с помощта на държавата, въпреки декларациите на Федерика Монсени, която ù „признаваше определени достойнства и имаше доверие в нея, че тя може да реализира Революцията отгоре".

Членовете на CNT чувстват инстинктивно фалша и действат с много повече яснота от ръководителите си. Ние сме убедени, че издигането на барикади в Барселона от пролетариите през май 1937 г. е едно последно и за съжаление безнадеждно усилие да се спаси Революцията от удушвачите ù – сталинисти, реформисти и реакционни политици, които за пореден път са се докопали до властта. Барселона през май 1937 г. става за испанската Революция това, което е Кронщад преди 16 години за руската Революция.

Революционното движение на масите би могло да изрази своето несъгласие с контрареволюционните действия на правителството (и на различни Комитети на CNT-FAI) най-малко по три начина:

1) С отзоваване и замяна на членовете на Комитетите. Доколкото знаем, това не е направено никога по време на борбата, но ни липсват документи, които биха позволили да разберем дали в своите синдикати или във въоръжените сили работниците са могли да изразяват някъде напълно свободно своето съгласие или несъгласие с действията на Комитетите. •

(Следва)

АНТИИСТОРИЯ СЛАВЯНОБЪЛГАРСКА

Катехизис на властника

» » » *продължава от страница 10*

и условности на „простите хора“. В последните той вижда само потенциални слуги или врагове. Главната цел на неговия живот е безпрекословното подчинение и употребата на едните за постигане на поставените му от провидението и историческата необходимост върховни и понятни само нему идеали, и елиминирането на другите от житейския му път.

38. Властникът презира дълбоко всякакви програми и принципи. От всички науки той познава и признава само една — науката за управлението или, което е същото — за пасенето и стрижбата на човешкото стадо. Останалите науки той отдава под аренда на носителите на вечнотърсещия, любопитен човешки дух, при едно условие — че те са готови да продадат първородството си срещу паница казионна леща.

39. Той презира дълбоко т. нар. обществено мнение, освен ако то не съвпада с неговото собствено. Същото отношение властникът има и към т. нар. обществен морал.

Морално за него е всичко, което съдейства за установяването на безразделната му власт над овцеподобните поданици, и безнравствено и престъпно — всичко, което пречи за постигането на тази единствена, имаща стойност в неговите очи, цел!

40. Знаейки, че властта е рентабилен занаят, той трябва винаги да помни, че като събрат на рентата, този занаят е рискован. И често се заплаща с главата.

Не забравяйки колко изобретателна в отмъстителността си спрямо падналите властници е многоглавата хидра, наречена народ, истинският властник трябва да изхвърли от душата си всякакъв романтизъм, сантиментализъм и ентусиазъм, когато се поставя на карта основният въпрос на властта: *кой-кого?* Лаконичен отговор на този въпрос са дали моите талантливи ученици от БКП:

„С кръв сме я взели, с кръв ще я дадем!“

След като властническото сладострастие му е станало втора природа, във всеки помисъл и действие той трябва да се ръководи само от студената политическа сметка. И в нея той не трябва да намира други интереси, освен личните си и – от само себе си се разбира – тези на... родините си. При условие, че те не са разядени от червея на едиповия комплекс.

41. Властникът е безцеремонен, безмилостен и безпощаден към т. нар. народ! Последният разбира само от един език — този на камшика. Загубил всякакви младенчески илюзии, истинският властник трябва да помни винаги, че войната му с готовите да го разкъсат във всеки момент на слабост поданици — тайна или явна — е война не на живот, а на смърт!

Властник, който търси обичта и благодарността на поданиците си, е кретен и „смрад — благовонна“!

Аз казах!!! •

Из том I на „Антиистория славянобългарска“

era
радиопредаване за свободен живот

era.a-bg.net

ЕВОЛЮЦИЯ, РЕВОЛЮЦИЯ, АНАРХИЯ – предаване за свободен живот

Екипът поднася „малки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по тестовото радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него. •

радиопредаване за свободен живот

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.12.1924 г. в София под редакцията на Христо Табаков започва да излиза анархистическият вестник „Свободно дело“.
- На 03.12.1926 г. в Плевен е изгорен със семейството си д-р Пею Димитров Белев, анархист.
- На 04.12.1944 г. в София под редакцията на Георги Карамихайлов се подновява легалното издаване на вестник „Работническа мисъл“ след десетгодишна забрана. Скоро след това вестникът е забранен отново.
- На 05.12.1908 г. в Разград под редакцията на Върбан Килифарски започва да излиза вестник „Безвластие“.
- На 07.12.1853 г. в Италия е роден италианският анархист и теоретик на анархизма Ерико Малатеста.
- На 09.12.1842 г. е роден руският анархист и учен Пьотр Алексеевич Кропоткин.
- На 10.12.1900 г. в гр. Андона е роден видният италиански анархист Алфонсо Петрини.
- На 11.12.1984 г. в София умира анархистът Тоне Василев.
- На 12.12.1995 г. в село Балван умира анархистът Христо Колев Йорданов – един от най-дългогодишните политически затворници и концлагеристи при монархистката и болшевишкия режим.
- На 13.12.1997 г. в село Чуковец, Радомирско умира анархистът Георги Йорданов Донев, прекарал години в болшевишките душегубки.
- На 14.12.1825 г. избухва бунтът на декабристите против цар Николай I.
- На 15.12.1977 е проведена протестна акция пред българското посолство в Париж за освобождаването на анархистите Наков, Киров, Хр. Колев, Артъков, Джерманов и Недокланов.
- На 15.12.1859 в гр. Бялисток, Полша е роден създателят на международния език Есперанто Л. Заменхоф.
- На 16.12.1948 г. са извършени масови арести на анархисти в цяла България, след което над 600 анархисти са въдворени в лагери.
- На 19.12.1862 г. в село Дивдядово е роден Никола Стойнов – един от първите български безвластници, учител, издател и редактор. Участвал в основаването на БЗНС.
- На 24.12.1895 г. умира руският писател и революционер Сергей Михайлович Кравчински – Степняк.
- На 25.12.1873 в гр. Кордоба, Испания заседава третият конгрес на Интернационала.
- На 27.12.1798 умира полският революционер и писател Адам Мицкиевич.
- На 30.12.1990 г. в Бургас умира анархистът Ганчо Бойчев.

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2х3 лв
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2х7 лв
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв
25. Статии – Георги Божилов	10 лв
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	2х7 лв
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв
БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв
3. Що е анархизъм?	2,50 лв
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	2,50 лв
5. За общината	2,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

ТБ ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!

Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: **www.anarchy.bg**
сайт на „Свободна мисъл“: **sm.a-bg.net**
имейл на ФАБ: **fab@a-bg.org**

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2014

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер 649

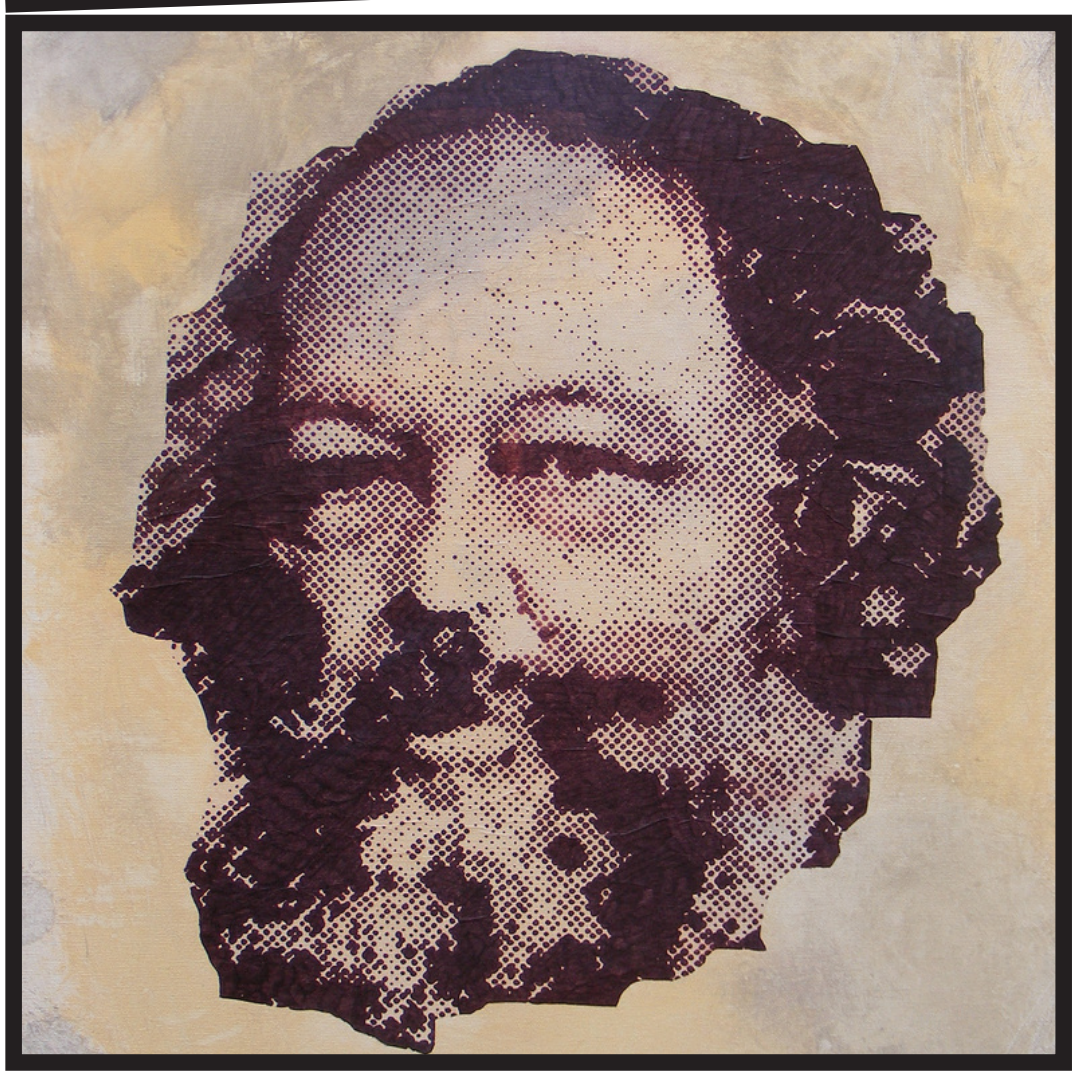
Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

ФЕДЕРАЦИЯ НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ

2014

www.anarchy.bg

СВОБОДАТА БЕЗ СОЦИАЛИЗЪМ Е НЕСПРАВЕДЛИВОСТ И ПРИВИЛЕГИЯ.

СОЦИАЛИЗМЪТ БЕЗ СВОБОДА Е РОБСТВО И СКОТСТВО.

М. Бакунинъ

МИХАИЛ БАКУНИН (1814-1876)

ЯНУАРИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

ФЕВРУАРИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28		

МАРТ

П	В	С	Ч	П	С	Н
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

АПРИЛ

П	В	С	Ч	П	С	Н
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

МАЙ

П	В	С	Ч	П	С	Н
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

ЮНИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

ЮЛИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

АВГУСТ

П	В	С	Ч	П	С	Н
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

СЕПТЕМВРИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

ОКТОМВРИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

НОЕМВРИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

ДЕКЕМВРИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				